

IK WAS WEER EVEN “THUIS” .....

Het gewone bruine café: daar is het voor ons allemaal zo'n beetje begonnen. Legendarische café's als Suisse, Fabel, Kennemerland, de Muytenaire, Martini Bar, Grote Hoek, de Houtpoort, Kitseroo in de Kamperstraat, noem maar op. Nog een enkel bruin café met biljart heeft het overleefd en één daarvan is het aloude, roemruchte Café Bert aan de Haarlemse Voorzorgstraat in de Leidse Buurt. Natuurlijk, de thuishaven van Bolwerk'81, u wel bekend. Nu is Bolwerk'81 ook een club apart. Leuke mensen met maar één doel: gezelligheid en biljarten en dan ook in die volgorde! Toen ik weken terug van Rob van Kessel een uitnodiging kreeg om aan het Kersttoernooi mee te doen, hoefde ik echt geen seconde na te denken: NATUURLIJK DOE IK MEE!

Dit driebandentoernooi kent inmiddels een 21 jarige geschiedenis. Ooit gestart op de hoek van de Kruisweg (v/h Winthorst) door o.a. Ed Booms en Leo Smit; later verkast naar Café Bert. De eerste 20 edities werden ook door Ed geregeld, maar daar kwam vorig jaar een einde aan. Bolwerk zou Bolwerk niet zijn als het dit toernooi niet doorzette. Rob van Kessel dook erin en met steun van de rest liep men in korte tijd de organisatie overeind. Café Bert ging nog niet zo lang geleden ook door het oog van de naald. Fout beheer kostte Bolwerk (en Haarlem) bijna een unieke biljartlokaliteit. Gelukkig doken Sonja en Linda (eigenaar nu) er op tijd in. Sonja, echtgenote van Terry Venema (ja inderdaad: zoon van Ruud), zag er samen met Linda en Terry brood in om dit café van de ondergang te redden. En dat is ze met verve gelukt! En Bolwerk waardeert dat o.a. door ieder jaar meerdere toernooien te organiseren. Tel erbij dat er ook een Federatieteam speelt en de avonden zitten gewoon lekker vol. Behalve de vrijdag –dan zijn er andere activiteiten- kan je er als biljarter alle dagen terecht.

Zo ook dus donderdag 15 december jl. Van Kessel ontving 12 spelers met daarbij de “langstdienende”, Kick Vooges. Hij heeft ALLE Kersttoernooien gespeeld en mocht natuurlijk ook nu niet ontbreken. Peter Steenken deed voor de zestiende keer mee; ook niet niks! Ja, en dan natuurlijk Wil vd Braak (titelverdediger), verrassing Richard Wolthuizen, Terry Venema, Bert Naus, Ben vd Peijl, Jan Peetam, Frits Meijerse, John Kuijken, good-old Keessie ‘kapper’ Visser en ondergetekende. 12 man op 2 tafels, 2 poules met kruisfinale (nummers 1 & 2 uit de poules) en plaatspartijen voor de nummers 3 t/m zes. 38 Partijen driebanden totaal is een hele opgave, maar het verliep perfect. Arbiters? Ja, spontaan wie er binnen kwam. De rest deden de spelers onderling en zonder ook maar één keer te hoeven vragen. Raak/mis? Geen probleem: eerlijkheid voor alles! En man, man: wat werd er goed gespeeld. Vd Peijl begon gewoon met ruim 0,800. Anderen begonnen wat minder, maar kregen gaandeweg meer vat op de zaak. Vooral bij Steenken en Vooges was dat het geval. Heel constant was Terry Venema en ook Richard Wolthuizen. Van een kadrist zou je dat niet verwachten, maar hij tikte bijvoorbeeld Wil vd Braak zaterdag werkelijk kansloos van de tafel. Kees Visser (72) had wat last van vermoeidheid, maar bleek voor iedere tegenstander een lastig “obstakel”.

Bert Naus was ietwat ongelukkig en dat gold ook voor Jan Peetam. John Kuijken is zeer constant en loeisterk, zeker op een 230-er. Afijn, zaterdagmiddag rond half zes waren we bijna aan het eind van de poules. Nog zes partijtjes, maar die kwamen NA het eten. En wat voor eten! Een geweldig koud/warm buffet met zelfs een vers gestoofde beenham, die door cateraar Matthieu Nugter (Homecatering.nl - onthoud die naam) zelf werd aangesneden. Werkelijk fantastisch!

Daarna even door en vooral Vooges en Steenken profiteerden van die pauze. Toen de kruitdampen optrokken, hadden vier man zich geplaatst voor de kruisfinale: Kuijken, Venema, Steenken en Vooges.

Er werd even snel afgesproken zondag een uurtje eerder te beginnen: 12 ipv van 13.00 uur. Was geen enkel probleem en die zondag werd echt legendarisch. Geopend werd er met de kruisfinale: Kuijken rekende af met Vooges: 27 in 20 beurten! Doe maar even gek! Venema tikte tegen de één gemiddeld aan, al kwam Steenken erg dichtbij. Finale dus Kuijken – Venema.

Ertussen zaten de plaatspartijen waar Bert Naus even de kortste partij neerlegde: 17 beurten, ruim 1,6 gemiddeld!! Ook de hoogste serie (8) werd die middag gemaakt en wel door 2 heren: Peetam en Wolthuizen. Vooges won de strijd om plaats drie. Kuijken begon de finale met een zeventje (nou ja: “tje”?) en Venema moest erachteraan. Deed hij ook, maar zijn scherpste wapen tot dan toe (zelfs in de kleinste hoekjes bewust een derde band zoeken) liet hem nu even in de steek. John Kuijken finishte met voor Terry Venema een meer dan verdiende 2^e plaats. Wat kan die vent prachtig driebanden spelen. Echt een genot om naar te kijken. Heel gedecideerd en uiterst precies en dat dan gekoppeld aan een werkelijk verbluffend strakke afstoot. Niet eerste geworden, maar dat is een kwestie van tijd.

Ja, en toen de prijsuitreiking. Een prachttafel werd er neergezet met wijn, bloemen, kerststol, rollade, banketstaaf, noem maar op. Het was te gek eigenlijk, maar zoals mede-initiator Venema mij vertelde: “Martien, ik heb zoveel contacten samen met Bolwerk. Die jongens zijn allemaal enthousiast en doen het gewoon graag!” Eén van die jongens is Hugo Kaptijn van de Bloemeshop in de Vomar aan het Spaarne. En ja, ook als ik een bloemetje nodig heb, ga ik altijd even bij hem langs natuurlijk. Zo werkt dat namelijk.

Rob van Kessel liep wat aarzelend in de rondte. Zijn werk zat erop, maar ja.....die prijsuitreiking! Rob is niet zo'n spreker en dus overhandigde hij John Kuijken de wisselbeker en deden Bert Naus en ik de rest. Precies 17.00 uur zat alles erop, ging de muziek een tandje harder en werd het tot een uur of zeven nog even erg gezellig. Toen ging ieder zijns weegs met de afspraak om het volgend jaar gewoon weer te doen. Dan met mij als arbiter/schrijver/wedstrijdleader/opperspreekstalmeester en Rob van Kessel als speler: die afspraak staat! Rob is een driebander en hoort gewoon mee te doen. En echt, ik heb geleerd veel te kunnen met een keu maar driebanden hoort daar niet bij. Die ballen doen met mij wat ze willen en dat ben ik echt niet gewend. De 0,400 aan het eind viel me zwaar tegen, al deed dat aan de enorme sfeer en gezelligheid niets af. En de kosten? Dat valt zo mee. Geen gezeur; allemaal op één bon en iedere dag afrekenen. Kost het geld? Ja, natuurlijk! Maar als ik zie wat ik er allemaal voor gekregen heb? Heerlijk biertje, tientallen hapjes tussendoor, een geweldig buffet en een prachtige prijzentafel. En gezelligheid, sportiviteit, sfeer: heel veel ouderwetse cafésfeer. Ik was weer heel even *thuis*. Daar waar het allemaal –ook voor mij- ooit begon. Sonja, Linda, Terry en Bolwerk: ik/wij heb(ben) meer dan genoten!

O ja: en mocht ik na dit seizoen ooit weer de keu oppakken, dan weet ik wel waar ik naartoe ga.

Martien de Gier